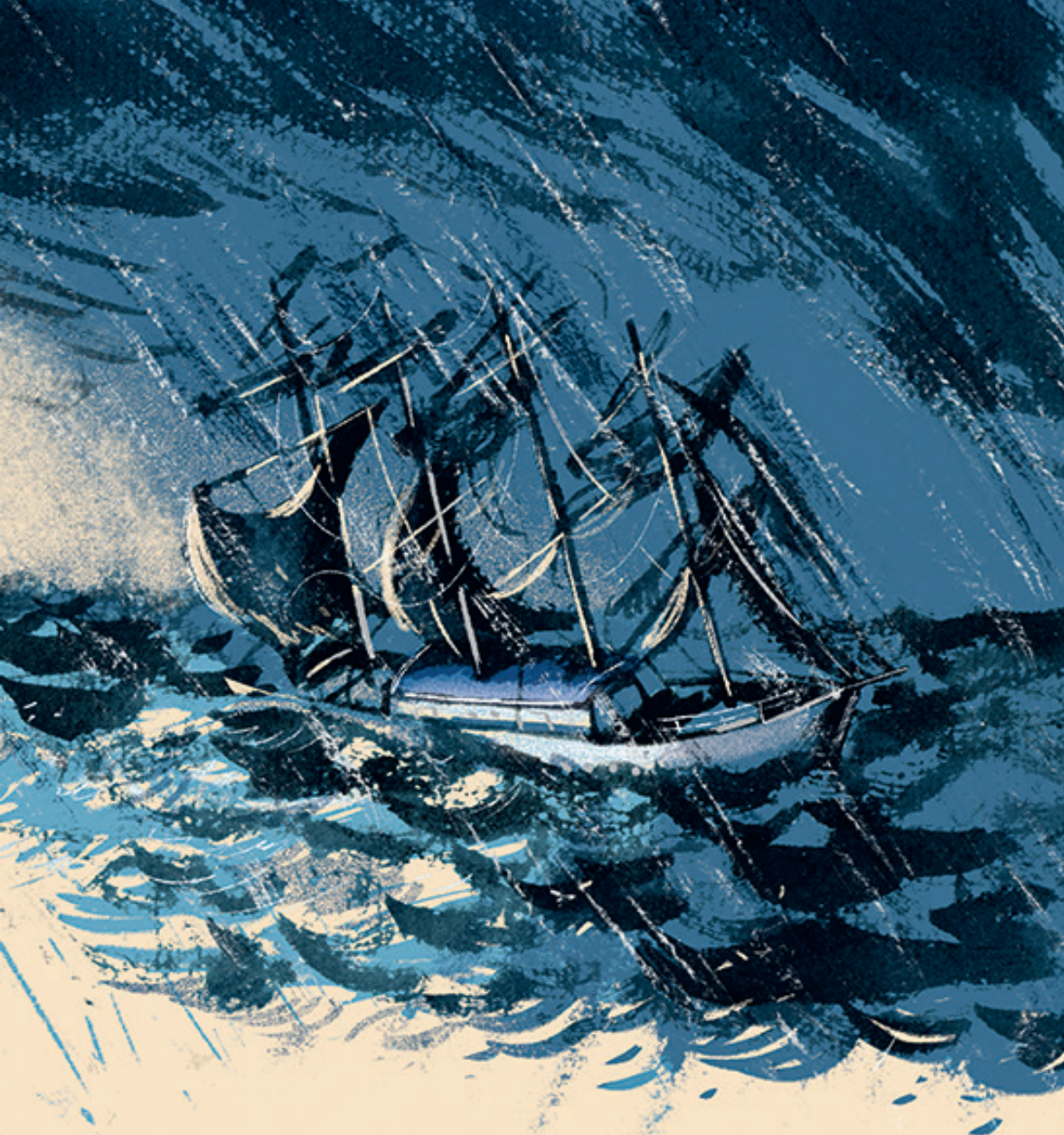

1

Al zijn hele leven was het de taak van Benjamin Postlethwaite om te zorgen dat hoog boven in de vuurtoren op Papegaaiduikerseiland, waar hij woonde, het licht helder brandde. In alle jaren dat hij vuurtorenwachter was had hij de lamp niet één keer uit laten gaan. Alle zeelieden en zeevaarders die in de mist langs zijn vuurtoren zeilden of stoomden waren hem dankbaar als ze het geluid van zijn misthoorn hoorden en als ze het licht zagen dat hen erdoorheen loodste. Zonder Benjamin Postlethwaite zou menig schip te dicht bij de kust rond Scilly gekomen zijn, het zou vastgelopen zijn op de rotsen, en menig zeeman zou verdronken zijn. Maar soms kan zelfs het felste licht van een vuurtoren een schip niet redden.

Op een stormachtige nacht werd een viermastschoener – de *Pelican*, heette ze – die uit New York kwam en op Liverpool voer, met dertig passagiers en bemanningsleden aan boord, door kwade zeeën net buiten de Scilly-eilanden, aan de westkant, op de rotsen geworpen.

Al snel waren de zeilen aan flarden, en drie van de masten braken af. In de torenhoge golven kon het schip niets meer uitrichten en zonk snel.

Hoog boven in de vuurtoren zag Benjamin Postlethwaite het allemaal gebeuren. Toen het schip vastliep op de rotsen hoorde hij het scheepshout knarsen en kermen, hij hoorde het geschreeuw van de mensen aan boord. Hij wist meteen wat hij moest doen.

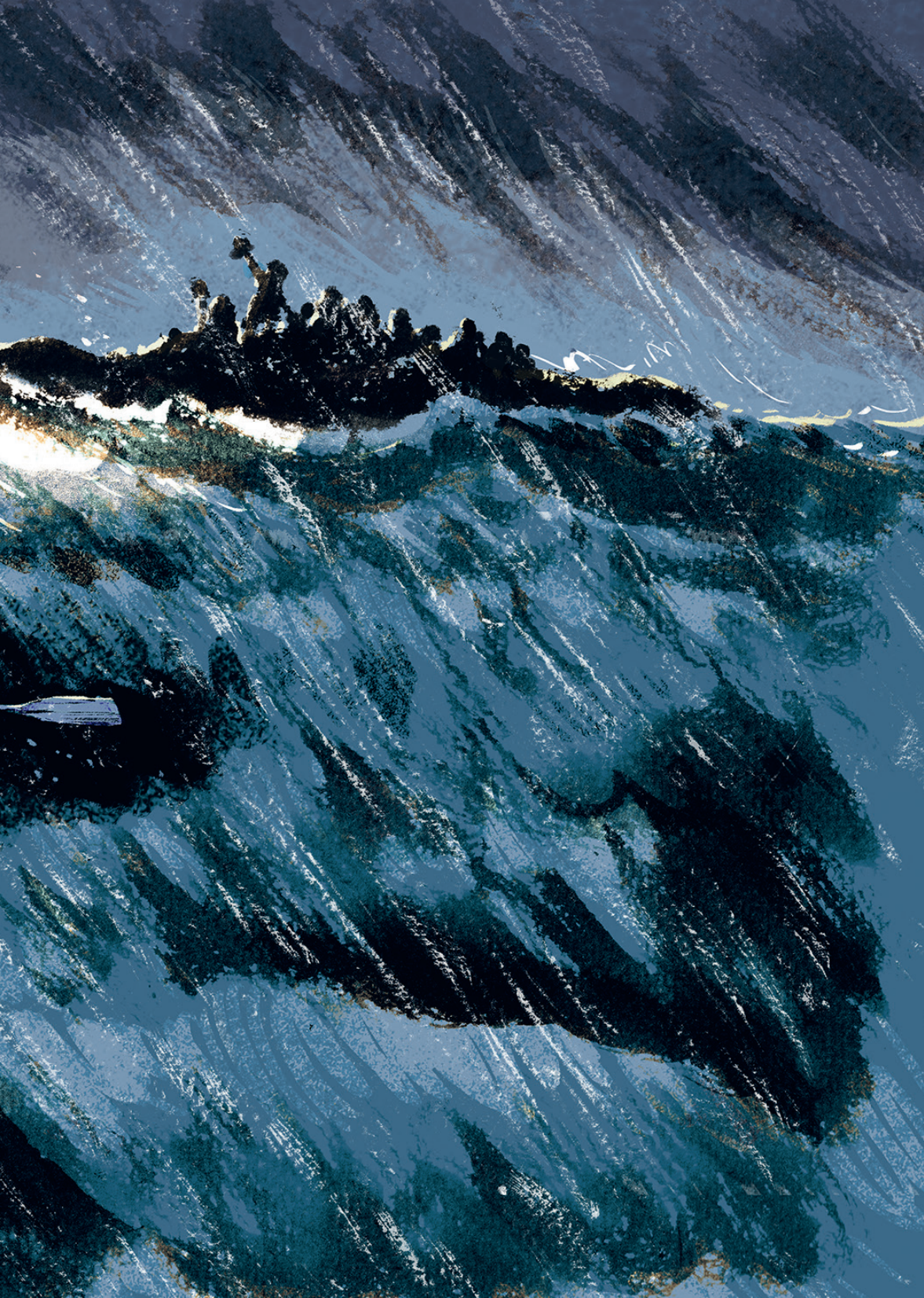

Die nacht redde Benjamin Postlethwaite dertig levens: mannen, vrouwen en kinderen – een van hen was mijn eigen moeder. En ik was een van die kinderen. Allen Williams. Ik was vijf jaar oud. Op de een of andere manier, en ik herinner me niet meer hoe, konden we net voor het schip zonk allemaal naar beneden klauteren, of op een van de rotsen springen, waar we vervolgens vastzaten. Het was nog een flink eind naar de kust, we hadden bijna geen ruimte om te staan, en we waren overgeleverd aan de hoge golven die rondom ons op de rotsen sloegen, stuk voor stuk dreigden ze ons de zee in te sleuren. Het enige wat Moeder en ik konden doen was ons aan elkaar vastklampen, en hopen.

Toen, alle hoop was bijna verloren, zagen we door de duisternis een boot op ons af komen – één man in een klein roeibootje die de kolossale golven bevoer.

Benjamin Postlethwaite roeide die avond vijf keer heen en weer naar de kust om ons te red-

den, dwars door de beukende branding, in zijn kleine bootje, en hij bracht ons allemaal veilig naar het eiland.

Daar zaten we, in de warmte van zijn vuurtoren, in dekens gewikkeld, en hij gaf ons hete zoete thee en droge koekjes, en we wachtten rond zijn haardvuur tot de razende storm ging liggen. We wreven elkaar droog en werden weer helemaal warm, en we waren allemaal diep onder de indruk van zijn dapperheid en kalmte. We bedankten hem vanuit het diepst van ons hart, ieder van ons misschien wel meer dan tien keer.

Hij antwoordde nauwelijks, niemand niet, hij keek ons bijna niet aan. We hadden ons leven te danken aan deze stille, stugge man. Ik zat hem te bekijken, ik zag hoe hij de ene pot thee na de andere zette, hoe hij zorgde dat we alles kregen wat we nodig hadden, hoe hij alles deed wat hij kon om het gerieflijk voor ons te maken en warm.

Hij keek me maar één enkele keer aan, en ik lachte naar hem. Hij glimlachte terug en dat was de enige keer dat ik hem zag lachen.

Het viel me op dat er langs alle wanden van de vuurtoren tientallen schilderijen stonden, en overal stonden schepen op: kleine schepen, grote schepen, stoomschepen, zeilschepen, op zee, in een storm of in rustig water, de haven verlatend, de haven in varend. De meeste schilderijen waren vrij klein, en voornamelijk geschilderd op stukken hout of karton. Overal lagen ze, de schilderijtjes, op tafels, op de grond, op de planken. Al die schilderijen en tekeningen waren simpelweg gesigneerd met BEN, in grote letters in de rechterbovenhoek.

Een van de schilderijen vond ik het mooist. Het was een kleine afbeelding die op een stuk hout geschilderd was, en hij stelde een viermastschoener voor, net zo een als die van ons, die door de golven langs een vuurtoren voer. Hij zag waarschijnlijk dat ik ernaar keek, denk

ik, want vlak voordat we de dag erna door een reddingsboot van het eiland af werden gehaald, kwam hij op de kade naar me toe en gaf me het schilderijtje. Voordat ik bijgekomen was van de verrassing, voordat ik tijd had om hem te bedenken, was hij alweer weggelopen, beklom hij de stenen treden die naar zijn vuurtoren leidden.

Het bleef lange tijd de laatste keer dat ik Benjamin Postlethwaite had gezien. Maar ik vergat hem nooit, en ook niet hoe hij mijn leven had gered, en de levens van alle anderen. Waarheen

ik daarna in mijn leven ook ging, als ik kon nam ik altijd zijn schilderij met me mee. De herinneringen aan die dag en aan wat hij voor ons deed zouden me mijn hele leven blijven vergezellen.

